

van de stad anders dan gewoonlijk. Andere dagen stelde ze zich scherp in op het verkeer, haastte mee, berekende op de minuut hoe laat ze thuis zou zijn. Lilly, hoewel ze na schooltijd nog vaak extra lessen had, kwam er voor haar, liet zich thee brengen, vroeg soms naar de schotels voor het avondeten. Ina vond het niet goed, dat het kind teveel heerschte in huis; iederen dag nam ze zich voor het tegen te gaan, en in het zich reppen stortte ze haar gevoel van verantwoordelijkheid, doezelde haar vrees uit. — Ditmaal zag ze de hevige drukte in de straten als iets kunstmatigs, buiten zich. Ze bleef zooveel mogelijk naast haar begeleider loopen; hij sprak niet, greep eenmaal, bij het oversteken, luchtig haar arm, glimlachte vaag naar haar strak en zorgelijk gezicht. In een tearoom vonden ze een rustig plekje. Toen ze zaten en zich wat geschikt hadden, vroeg hij: Denkt u nog aan juffrouw Davids? — ging meteen voort: u moet het niet doen — ze is weg. Er was geen enkele reden om haar niet te ontslaan. — Apropos, dien rok laat ik u morgen terugbrengen, en u zorgt ervoor, dat het bewuste stiksel weer wordt uitgehaald, — door het meisje dat nu het eerst aan de beurt is om weggestuurd te worden.

Ze keek wat onzeker naar hem op. — Om u de waarheid te zeggen, zei ze, dacht ik aan mijn dochtertje. — Ik weet niet of ik goed gedaan heb, door dat meisje te ontslaan; — ze hinderde me.

— Ja, zei hij, en als uw dochtertje u hindert? niet waar, met sommige menschen hebben we geduld, maar we kunnen het niet met allen hebben, — daarin heeft u natuurlijk gelijk. Zegt u mij eens: Wilt u juffrouw Davids dadelijk vervangen?

Ze bloosde. Daarover heb ik nog nauwelijks gedacht.

— Juist. Ik zou graag zien, dat u een maand wachtte, — omdat ik haar een maand salaris heb gegeven, en ik ben liever niet verkwistend. Misschien dat de andere meisjes door den schrik wat harder zullen aanpakken; maar het werk mag er niet onder lijden, natuurlijk. U moet maar doen, wat u het beste dunkt.

Ze voelde zich in het nauw gedreven; wat wilde deze man van haar? Ze dorst hem niet vragen of hij tevreden was over haar werk, hij keurde alles goed op een bijna minachtend-verwerpenden toon. Hij had iets sluws in zijn donkeren blik, toch was zijn houding loyaal.

De thee werd gebracht, en ze bereidde een kop voor hem met neergeslagen oogen. Maar de stilte bekleemde haar. Als ging ze daar nu juist over nadenken, zoo zei ze voor zich uit: Het is niet gemakkelijk tegenwoordig. O, het zal wel aan mij liggen; vroeger had ik nooit last met de meisjes.

— Dus ouder, en niet wijzer? Mevrouw, u moet uzelf in de hand houden; nooit bij het verleden blijven stilstaan, vooruit zien.

Ze hoorde dat zijn stem nu anders klonk, er was een lichte, drijvende